DOMSTOLENS DOM (Femte Afdeling)

13. juli 2000 *

I sag C-174/99 P,

Europa-Parlamentet ved J. Sant'Anna, Parlamentets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtiget, bistået af advokat D. Waelbroeck, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg på Europa-Parlamentets Generalsekretariat, Kirchberg,

appellant,

angående appel af dom afsagt den 9. marts 1999 af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (Femte Afdeling) i sag T-273/97, Richard mod Parlamentet (Sml. Pers. I-A, s. 45, og II, s. 235), hvori der er nedlagt påstand om ophævelse af denne dom,

den anden part i appelsagen:

Pierre Richard, tjenestemand ved Europa-Parlamentet, bosat i Luxembourg, ved advokaterne A. Lutgen og J. Feltgen, Luxembourg, og med valgt

* Processprog: fransk.

adresse i Luxembourg på nævnte advokaters kontor, 1, rue Jean-Pierre Brasseur,

sagsøger i første instans,

har

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

sammensat af afdelingsformanden, D.A.O. Edward, og dommerne P.J.G. Kapteyn, P. Jann, H. Ragnemalm (refererende dommer), og M. Wathelet,

generaladvokat: J. Mischo
justitssekretær: ekspeditionssekretær H.A. Rühl,

på grundlag af retsmøderapporten,

efter at parterne har afgivet mundtlige indlæg i retsmødet den 27. januar 2000,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 16. marts 2000,

afsagt følgende

Dom

1 Ved appelskrift indleveret til Domstolens Justitskontor den 10. maj 1999 har Europa-Parlamentet i henhold til artikel 49 i EF-statutten og de tilsvarende bestemmelser i EKSF- og Euratom-statutten for Domstolen iværksat appel til prøvelse af dom afsagt af Retten i Første Instans den 9. marts 1999 i sag T-273/97, Richard mod Parlamentet (Sml. Pers. I-A, s. 45, og II, s. 235, herefter »den anfægtede dom«), hvorved Retten i Første Instans annullerede afgørelsen om at udnævne fru s. til kontorchef i lønklasse A3.

Faktiske omstændigheder og retlige bestemmelser

2 Den 24. juni 1996 offentliggjorde Parlamentet meddelelse om ledig stilling nr. 8011 med henblik på besættelse af stillingen (lønklasse A3) som kontorchef for afdelingen for »Materiel« i Direktorat A — »Infrastruktur og Materieltjeneste« i Generaldirektoratet for Administration (herefter »GD VI«), som ændret ved korrigendum af 28. juni 1996, hvorved kravet om kendskab til fransk blev slettet.

3 P. Richard, der er ekspeditionssekretær i lønklasse A4, samt 11 andre personer indgav ansøgning til den ledige stilling. Ved note af 25. juli 1996 foreslog generaldirektøren for GD VI, at P. Richard blev forfremmet til den ledige stilling.

4 Chefen for Personaleafdelingen tilstillede efter at være blevet bekendtgjort med generaldirektøren for GD VI's valg den 23. september 1996 denne en note, hvori han anmodede ham om at udvide kredsen af eventuelle ansøgere og efter anmodning fra Parlamentets formand inden endelig beslutning tage hensyn til de reservelister, der var udfærdiget efter de almindelige udvælgelsesprøver til lønklasse A3, som var forbeholdt de nye medlemsstaters statsborgere.

5 Ved note af 11. oktober 1996 redegjorde generaldirektøren for GD VI for de kriterier, han havde anvendt ved sit forslag om at udnævne P. Richard, og anførte herved, at såfremt ansættelsesmyndigheden skulle anse P. Richard's faglige kvalifikationer for mindre vigtige end geografiske kriterier, var han efter en gennemgang af reservelisterne nået til den konklusion, at to ansøgere, herunder den person, der var placeret øverst, nemlig den svenske statsborger fru S., efter en utvivlsom lang og vanskelig tilpasningsperiode eventuelt kunne besætte den ledige stilling.

6 Den 8. januar 1997 foreslog Parlamentets generalsekretær at udnævne fru s. til den ledige stilling, hvilket forslag blev antaget af ansættelsesmyndigheden den 9. januar 1997.

7 Ved skrivelse af 11. februar 1997 meddelte Ansættelsesafdelingen P. Richard, at ansættelsesmyndigheden ikke havde efterkommet hans ansøgning.

8 Den 6. maj 1997 indgav P. Richard en klage, hvori han anmodede om annullation af ansættelsesmyndighedens afgørelse. Klagen blev afvist ved afgørelse af 17. juli 1997.

9 Artikel 7, stk. 1, i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber (herefter »vedtægten«) bestemmer følgende:

»Ansættelsesmyndigheden skal ved udnævnelse eller forflyttelse, idet der udelukkende tages hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab, ansætte den enkelte tjenestemand i en stilling i hans kategori eller tjenestegruppe, som svarer til hans lønklasse.

...«

10 Vedtægtens artikel 27, stk. 3, bestemmer følgende:

»Ingen stilling kan forbeholdes borgere fra en bestemt medlemsstat.«

11 Vedtægtens artikel 29, stk. 1, bestemmer følgende:

»Ved besættelse af ledige stillinger i en institution skal ansættelsesmyndigheden først tage følgende i betragtning:

a) mulighederne for forfremmelse og forflyttelse inden for institutionen

b) mulighederne for gennemførelse af udvælgelsesprøver inden for institutionen

c) ansøgning om overflyttelse indgivet af tjenestemænd i andre af De Europæiske Fællesskabers tre institutioner

og derpå gennemføre udvælgelsesproceduren baseret enten på kvalifikationsbeviser, på prøver eller på både kvalifikationsbeviser og prøver. Udvælgelsesproceduren er fastsat i bilag III.

Denne procedure kan også gennemføres med henblik på oprettelse af en ansættelsesreserve.«

12 Artikel 1, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 626/95 af 20. marts 1995 om indførelse af særlige og midlertidige foranstaltninger vedrørende ansættelse af tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber i forbindelse med Østrigs, Finlands og Sveriges tiltrædelse (EFT L 66, s. 1) bestemmer:

»Indtil den 31. december 1999 kan ledige stillinger uanset artikel 4, stk. 2 og 3, artikel 5, stk. 3, artikel 7, stk. 1, artikel 27, stk. 3, artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), og artikel 31 i vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber besættes med østrigske, finske og svenske statsborgere inden for rammerne af de stillinger, de ansvarlige institutioner har afsat hertil i forbindelse med budgetforhandlingerne.«

Den anfægtede dom

13 Den 16. oktober 1997 anlagde P. Richard sag ved Retten.

14 P. Richard fremførte fem anbringender, for det første tilsidesættelse af vedtægtens artikel 29, stk. 1, for det andet tilsidesættelse af vedtægtens artikel 25 og en heraf følgende magtoverskridelse, for det tredje tilsidesættelse af vedtægtens artikel 7, for det fjerde, at der forelå et åbenbart urigtigt skøn, og for det femte tilsidesættelse af visse principper, der udledes af retspraksis (hensyntagen til tjenestens interesse, skøn baseret på sammenlignelige oplysningskilder og overholdelse af udvælgelseskriterierne i stillingsopslaget).

15 P. Richard anførte med sit første anbringende bl.a., at i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, kan ansættelsesmyndigheden kun anvende den eksterne udvælgelsesprocedure, når den har gennemgået de muligheder for at besætte stillingen, som består efter de øvrige interne ansættelsesprocedurer for at sikre overholdelse af princippet om tjenestemændenes karrieremuligheder.

16 Desuden anførte P. Richard, at såvel ordlyden af vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), som Domstolens og Rettens praksis indebærer, at ansættelsesmyndigheden særskilt og efterfølgende skal undersøge de forskellige muligheder for at besætte en ledig stilling, hvilket udelukker enhver konkurrence mellem interne og eksterne ansøgere.

17 Parlamentet anførte hertil, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), alene forpligter ansættelsesmyndigheden til at undersøge, om der i henhold til bestemmelsen kan udnævnes en person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet. Med henblik herpå kan man i henhold til retspraksis ved besættelse af en stilling samtidigt offentliggøre en intern meddelelse om ledig stilling og en interinstitutionel meddelelse om ledig stilling,

eller man kan direkte gå fra proceduren i vedtægtens artikel 29, stk. 1, til proceduren i artikel 29, stk. 2.

18 Ifølge Parlamentet kan ansættelsesmyndigheden også udvide sine valgmuligheder ved at tage hensyn til andre ansøgninger end ansøgningerne i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, såfremt ansættelsesmyndigheden ikke råder over valgmuligheder, der er tilstrækkelige til at sikre en ansættelse, der i videst muligt omfang opfylder den ledige stillings krav.

19 Retten udtalte i den anfægtede doms præmis 40, at ansættelsesmyndigheden i dette tilfælde havde fastslået, at P. Richard's ansøgning opfyldte stillingsopslagets krav. Den fastslog herefter i dommens præmis 41, at ansættelsesmyndigheden ikke med føje trods dens vide skøn kunne antage, at den ikke rådede over valgmuligheder, der var tilstrækkelige til at sikre ansættelse i henhold til meddelelsen om ledig stilling.

20 Retten fastslog endvidere i den anfægtede doms præmis 42, at ansættelsesmyndigheden, såfremt den fandt, at P. Richard's ansøgning ikke var tilfredsstillende, under alle omstændigheder var forpligtet til dels at afslå ansøgningen, dels at foretage en undersøgelse af de foreliggende muligheder i henhold til vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b) og c), inden den gennemførte ansættelsesproceduren. Retten bemærkede endvidere i samme præmis, at en anvendelse af reservelisten for statsborgere fra de nye medlemsstater forudsatte, at den iværksatte procedure måtte annulleres, og at der blev fastsat nye betingelser for besættelse af stillingen.

21 Retten fastslog imidlertid i den anfægtede doms præmis 43, at det fremgik af sagen, at P. Richard's ansøgning ikke var blevet afslået, men derimod sammenlignet med ansøgningen fra fru S., og at ansættelsesmyndigheden havde besluttet direkte at anvende reservelisterne for statsborgere fra de nye medlemsstater.

22 Retten fastslog i den anfægtede doms præmis 45, at ansættelsesmyndigheden havde tilsidesat vedtægtens artikel 29, stk. 1, idet den ikke formelt havde afslået P. Richard's ansøgning og havde sammenlignet sidstnævntes ansøgning med ansøgningen fra fru S.

23 Uden at behandle de øvrige anbringender, som P. Richard havde fremført, annullerede Retten derfor udnævnelsen af fru s. som kontorchef i lønklasse A3 samt ansættelsesmyndighedens afgørelse af 9. januar 1997.

Appellen

24 Parlamentet nedlægger med sin appel påstand om, at den anfægtede dom ophæves, og at sagen hjemvises til Retten, samt at afgørelsen om sagens omkostninger udsættes indtil den endelige afgørelse.

25 Parlamentet har anført, at Retten har foretaget en fejlagtig fortolkning af Domstolens og Rettens praksis med hensyn til anvendelsen af vedtægtens artikel 29.

26 P. Richard har nedlagt påstand om, at appellen afvises eller forkastes, og at Parlamentet tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Domstolens bemærkninger

Formaliteten

27 P. Richard har fremsat formalitetsindsigelsen under henvisning til to særskilte grunde.

28 Han har for det første anført, at Parlamentets appel ikke er bilagt ansættelsesmyndighedens afgørelse om, at der bør iværksættes appel.

29 Det skal herved bemærkes, at det fremgår af vedtægtens artikel 91a, at tjenestemændenes søgsmål rettes mod den institution, som den beføjede ansættelsesmyndighed hører under. Da appel i henhold til artikel 49 i EF-statutten for Domstolen kan iværksættes af enhver part, som ikke har fået medhold, kan den første formalitetsindsigelse ikke tages til følge.

30 P. Richard har dernæst under retsmødet for Domstolen anført, at appellen må forkastes, fordi Parlamentet ikke har retlig interesse. P. Richard har herved anført, at stillingen som kontorchef i lønklasse A3, som var blevet besat med fru S., var blevet nedlagt ved Parlamentets afgørelse af 22. april 1999.

31 P. Richard har anført, at han først fik meddelelse om sidstnævnte afgørelse den 4. oktober 1999, altså efter at have indleveret svarskriftet, hvilket Parlamentet ikke har bestridt.

32 Det bemærkes, at P. Richard under disse omstændigheder i henhold til Domstolens procesreglements artikel 42, stk. 2, var beføjet til at fremsætte denne nye formalitetsindsigelse i retsmødet.

33 Med hensyn til indsigelsens begrundelse bemærkes for det første, at spørgsmålet om, hvorvidt en appellant har retlig interesse, forudsætter, at appellen med sit resultat kan tilføre nævnte part en fordel (dom af 19.10.1995, sag C-19/93 P, Rendo m.fl. mod Kommissionen, Sml. I, s. 3319, præmis 13).

34 Som generaladvokaten har anført i punkt 34 i forslaget til afgørelse, må det fastslås, at en dom, der ophæver den anfægtede dom, tilfører Parlamentet en vis fordel, for så vidt som en sådan dom indebærer, at Parlamentet herved endeligt er beskyttet mod ethvert erstatningskrav fra P. Richard på grund af det tab, han har lidt som følge af afgørelsen om den anfægtede udnævnelse.

35 Under disse omstændigheder kan appellen antages til realitetsbehandling.

Realiteten

36 Parlamentet har med sit anbringende anført, at Retten har foretaget en fejlagtig fortolkning af Domstolens og Rettens praksis med hensyn til vedtægtens artikel 29 for det første, idet Retten fastslog, at ansættelsesmyndigheden ikke kunne udvide sine valgmuligheder, når en kvalificeret ansøger kunne forfremmes, og dernæst fastslog, at P. Richard's ansøgning formelt burde have været afslået inden anvendelsen af reservelisterne for statsborgere fra de nye medlemsstater, og

endelig fordi Retten fastslog, at anvendelsen af reservelisten forudsatte annullation af den indledte procedure og fastsættelse af nye stillingskrav.

37 Det bemærkes med hensyn til Parlamentets første klagepunkt, at ansættelsesmyndigheden råder over et vidt skøn med henblik på at finde frem til de ansøgere, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet (jf. bl.a. dom af 8.6.1988, sag 135/87, Vlachou mod Revisionsretten, Sml. s. 2901, præmis 23).

38 Anvendelsen af udtrykket »muligheder« i vedtægtens artikel 29, stk. 1, betyder klart, at ansættelsesmyndigheden ikke ved besættelsen af en ledig stilling er forpligtet til at foretage en forfremmelse eller en forflyttelse, men alene til i hvert enkelt tilfælde at undersøge, om sådanne skridt kan føre til udnævnelse af en person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet (jf. dom af 31.3.1965, forenede sager 12/64 og 29/64, Ley mod Kommissionen, Sml. 1965-1968, s. 37, org. ref.: Rec. s. 143, navnlig s. 161).

39 Selv om underinddelingen i artikel 29, stk. 1, medfører, at ansættelsesmyndigheden særdeles omhyggeligt må undersøge mulighederne for forfremmelse, inden den går videre til den følgende fase, er der efter bestemmelsen intet til hinder for, at ansættelsesmyndigheden ved en sådan undersøgelse også tager i betragtning, om det ved hjælp af de øvrige fremgangsmåder i samme stk. vil være muligt at få bedre kvalificerede ansøgere. Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden har adgang til at undersøge også de muligheder, der er angivet i den følgende del af bestemmelsen (dom af 14.7.1983, sag 10/82, Mogensen m.fl. mod Kommissionen, Sml. s. 2397, præmis 10).

40 Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden kan gå videre til den følgende fase i ansættelsesproceduren, selv om der er en eller flere ansøgere, som opfylder samtlige stillingsopslagets betingelser og krav.

41 Det bemærkes med hensyn til det andet klagepunkt, at når ansættelsesmyndigheden går fra en ansættelsesfase til den næste, er formålet hermed at udvide dens valgmuligheder for at udnævne en person, der opfylder de højeste krav til kvalifikationer, indsats og integritet.

42 Dette formål vil blive tilsidesat, såfremt ansættelsesmyndigheden, inden den går videre til den næste fase i udvælgelsesproceduren, afslår de ansøgninger, som allerede er indgivet i de tidligere faser, uden at kunne sammenligne dem med ansøgningerne i de efterfølgende.

43 Heraf følger, at ansættelsesmyndigheden heller ikke er forpligtet til at træffe en afgørelse om afslag, inden den går videre til næste fase.

44 Med hensyn til det tredje klagepunkt bemærkes, at når en ledig stilling i en institution skal besættes i henhold til vedtægten, skal ansættelsesmyndigheden bl.a. overholde forpligtelsen i vedtægtens artikel 7, stk. 1, til ved udnævnelsen af tjenestemænd udelukkende at tage hensyn til tjenstlige synspunkter og uden hensyntagen til statsborgerskab, og forbuddet i vedtægtens artikel 27, stk. 3, mod at forbeholde borgere fra en bestemt medlemsstat en stilling, samt forpligtelsen til at følge rækkefølgen i vedtægtens artikel 29, stk. 1.

45 Det bemærkes, at disse bestemmelser skal overholdes under enhver fase i ansættelsesproceduren, bl.a. ved udarbejdelsen efter en almindelig udvælgelsesprøve af en reserveliste, der eventuelt kan danne grundlag for en ansættelse.

46 Selv om artikel 1 i forordning nr. 626/95 bestemmer, at ledige stillinger uanset visse af vedtægtens bestemmelser, herunder artikel 7, stk. 1, artikel 27, stk. 3,

artikel 29, stk. 1, litra a), b) og c), kan besættes med østrigske, finske og svenske statsborgere, fremgår det af Parlamentets indlæg for Domstolen samt af den anfægtede doms præmis 26 og 44, at denne forordning ikke har fundet anvendelse i den pågældende ansættelsesprocedure.

47 Under disse omstændigheder må det fastslås, at de ansøgere, som er opført på reservelisterne, der blev udfærdiget efter afholdelsen af de almindelige udvælgelsesprøver for statsborgere fra de nye medlemsstater, ikke kan tages i betragtning ved en ansættelsesprocedure i henhold til vedtægtens artikel 29.

48 Retten fastslog således med føje i den anfægtede doms præmis 42, at anvendelsen af reservelisten forudsatte annullation af den indledte procedure.

49 Det bemærkes endvidere, at Parlamentets klagepunkter ikke ændrer den konstatering, som Retten foretog i den anfægtede doms præmis 34, og hvorefter ansættelsesmyndigheden uden at undersøge mulighederne i vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b) og c), havde besluttet at sammenligne ansøgningerne fra P. Richard, der kunne forfremmes til stillingen, og fra fru S., der var opført på reservelisten over statsborgere fra de nye medlemsstater.

50 Som Retten fastslog i den anfægtede doms præmis 42 skal ansættelsesmyndigheden, når den finder, at en ansøgning til besættelse af en stilling ved forfremmelse eller forflyttelse ikke er tilfredsstillende, foretage en undersøgelse af mulighederne efter vedtægtens artikel 29, stk. 1, litra b) og c), inden den fortsætter ansættelsesproceduren (jf. bl.a dom af 18.3.1999, sag C-304/97 P, Carbajo Ferrero mod Parlamentet, Sml. I, s. 1749, præmis 29).

51 Da ansættelsesmyndigheden ikke har opfyldt denne forpligtelse, har Retten med føje i den anfægtede doms præmis 45 fastslået, at vedtægtens artikel 29, stk. 1, var blevet tilsidesat.

52 På grundlag af det anførte må det fastslås, at selv om Parlamentets to første klagepunkter over Rettens begrundelse er berettigede, er det tredje klagepunkt ubegrundet.

53 Det må derfor fastslås, at præmisserne i Rettens dom vedrørende sidstnævnte klagepunkt er tilstrækkelige til at begrunde den anfægtede doms konklusion, og at de fejl, som den anfægtede doms øvrige præmisser kan være behæftet med, er uden betydning (jf. dom af 18.3.1993, sag C-35/92 P, Parlamentet mod Frederiksen, Sml. I, s. 991, præmis 31).

54 Heraf følger, at appellen må forkastes som værende grundløs.

Sagens omkostninger

55 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af artikel 118 finder anvendelse på appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom. Da P. Richard har nedlagt påstand om, at Parlamentet tilpligtes at afholde sagens omkostninger og sidstnævnte ikke har fået medhold i sin appel, pålægges det Parlamentet at betale sagens omkostninger.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (Femte Afdeling)

1) **Appellen forkastes.**

2) **Europa-Parlamentet betaler sagens omkostninger.**

Edward Kapteyn Jann

Ragnemalm Wathelet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. juli 2000.

R. Grass D.A.O. Edward

Justitssekretær Formand for Femte Afdeling